

Suntem la revelion la Tudose. Roxana dansează cu Ionuț blues, iar eu stau în spatele lui Ionuț și o sărut – mă mângâie pe obraz. Roxana îi spune lui Ionuț că nu mai vrea să rămână cu el, că mă iubește pe mine. În fiecare zi o așteaptă de la școală și trage de ea. În fiecare zi o așteaptă în scara blocului și încearcă să o sărute. Nu înțelegi că te iubesc? îi zice și-o scutură. Pe mine m-a prins în Seattle și mi-a pus cuțitul la gât, a înnebunit de tot. Dacă îl prinde tatăl Roxanei, îl distruge. Suntem la Bârnă, la chef. Ionuț mă cheamă în dormitor. Îmi vorbește numai de Roxana și îmi trece cuțitul pe la gât, mă scuipă și mă amenință. Pentru o fracțiune de secundă pune cuțitul pe masă – sunt terorizat, îl iau repede și i-l înfig în picior de mai multe ori, cade. Dacă te ridici, te mierlesc! îi zic, aștept un moment și plec de la chef acasă. De atunci nu o mai caută pe Roxana și nu s-a mai luat de mine. Roxana coboară plângând din casă. Ce s-a întâmplat? Mami mi-a zis să dispar din casa ei, n-o mai suport. Cum așa? Nu mai vreau să mă duc acasă. Atunci hai la Costi! Dormim o noapte la frate-meu, Costi. După câteva zile o aduc acasă, nu urc cu ea, rămân în fața blocului. Tatăl Roxanei coboară și-mi dă două palme. Dacă te mai prind cu fi-mea, te omor! Cât a fost

plecată de acasă, vecinii le-au povestit totul despre isprăvile mele din cartier, nu mai vor nici să audă de mine. Roxana se preface că pleacă la facultate, iese din scara blocului, se descaltă, apoi revine în scară tiptil și urcă cu liftul la mine. Ne vedem din ce în ce mai rar. Codiță e apatic, de câteva zile se bagă în șifonier și doarme acolo. Nu am bani să-l duc la veterinar. Îl sun pe Marius și-i cer un milion. Iau taxiul. Codiță miorlăie înfundat, în agonie – nu l-am mai scos niciunde în ultima vreme. Așteptăm alături de alte pisici și căței. Doctorița spune că nu mai are ce să-i facă. E prea bătrân, ficatul și rinichii i-au cedat. Îl pun pe patul din camera mea și mă așez pe covor, cu mâinile în jurul lui. Drumul cu taxiul l-a slăbit de două ori mai mult. Își ține gura deschisă – are convulsii. Se zbate de câteva ori și asta a fost. Plâng în hohote și urlu. Tata îl bagă într-o pungă de plastic și-l îngroapă lângă centrala de gaze. Nu mănânc, nu dorm, de câteva zile beau și plâng.

Dacă mi-ai fi spus cu ani în urmă că te vei îmbolnăvi, ți-aș fi cusut un hanorac și aș fi scris pe el cele șapte păcate de la care nu trebuie să te abați. Dacă aș fi știut că la un moment dat nu te va mai interesa nimic și vei sta seara la

birou, uitându-te la un ecran alb până adormi, iar dimineața te voi târî ca pe un sac de cartofi spre pat, nu ți-aș mai fi dat nicio bucățică din ciocolata mea, când eram fericită și nu aveam nevoie de nimeni. Anii au trecut și mă uit la tine cum stai pe scaun și nu zici nimic – din când în când te întreb dacă ești bine, iar tu îmi arăți ecranul alb.

Aștept în taxi în fața blocului, sunt pe locul din spate cu portiera deschisă, secundele trec cu greutate, respir greu, aerul îmi stă în gât și mă sufocă. Se deschide ușa blocului, Roxana iese din scară cu un bagaj mare, alerg și-i iau bagajul. Taxiul pornește, Roxana se apleacă să n-o vadă nimeni. Trecem de prima stație de tramvai – suntem în siguranță. Plătesc și coborâm. Domnul Popescu, un bărbat cu părul alb, cam la cincizeci de ani, prieten cu tata, ne așteaptă la poarta casei masive din centrul Craiovei. Hai să vă arăt casa, zice; trecem printr-o încăpere numai geamuri și ajungem în cameră. Pe tavanul înalt de trei metri disting forme sculptate în lemn. Triunghiulețe, ca niște drăcușori. Geamurile uriașe sunt acoperite de niște jaluzele de aluminiu. Mobilier din lemn masiv, pe jos, o mochetă albastră – camera e de vis. Problema e că nu sunt gaze, zice

domnul Popescu. Ieșim din cameră în holul lung, acolo și acolo mai stă cineva, în față e bucătăria, iar baia e la subsol. Domnul Popescu pleacă. Despachetăm. Camera nu are pat. Are o saltea imensă, confortabilă, peste zi rămâne după șifonier. Râdem și ne sărutăm, o ridic pe Roxana în brațe și o învârt. O învârt și o arunc pe „Relaxa“. Roxana pe „Relaxa“! strig și ne-apucă iar râsul pe-amândoi. A doua zi apare și tata – nu avem niciun ban. Ieșim cu el în cea mai apropiată piață și facem cumpărături. E soare, am scos scaunele și masa în curte, bem bere. Roxana deretică prin casă și pregătește ceva de mâncare. Tata zice că mâine vom merge împreună să căutăm serviciu. Nu avem televizor, nici nu ne trebuie. Tata îmi va aduce calculatorul. E dimineață, raza de soare mă trezește. Roxana nu e lângă mine. Mă ridic de pe saltea și o văd în curte, mătură frunzele. În sfârșit te-ai trezit. Hai cu mine jos, la baie, că mi-e frică să cobor singură. Te-ai trezit de mult? De la șapte. M-am plictisit de moarte. Ce-or face ai tăi acum? Să mă piș pe ei! La subsol nu e curent. Prin gemulețul din capătul culoarului se strecoară puțină lumină. Când eram mic, mi-era frică de întuneric, seara urcam scările blocului în trei secunde, nu mergea lumina pe scară și nici liftul nu pornea

cu mine, că n-aveam greutatea necesară. De multe ori strigam din fața blocului să coboare cineva să mă ia cu liftul în casă. Apare și tata. Mă gândeam să mergem la *Gazeta de Sud*, îi știu pe ăia. Să lucrăm ca ziarști? Nu-mi dau seama nici eu, mai întâi să vorbim. Ajungem la redacție. Costică, deocamdată pentru copiii ăștia nu am decât un post de distribuit ziare la abonați, zice femeia, dacă ziceți că stați în centru. Până la șase dimineața, abonații trebuie să aibă ziarele în cutiile poștale. Ne dă mai multe străzi și-o hartă. Nu cunoaștem nicio stradă în zonă. Vedem noi, zice Roxana. Între timp, tata îmi aduce calculatorul și bicicleta de acasă.

Îmi vine să vomit – stau întins și tremur, sunt transpirat. Demonii au înfipt tuburi prin care suflă otravă insuficient de tare ca să măucidă, suficient ca să mă facă să vreau să mor. Mă deranjează lumina, mă deranjează zgomotele – aș sta într-un sicriu îngropat în pământ, să nu aud nimic, să mă gândesc la multe lucruri, până îmi trece sevrăjul. Scaunele levitează în jurul lustrei, frigiderul a înghețat, parchetul din bec picură apă murdară, ușa scârțâie, voma, întinsă pe pernă, miroase a moarte. Nu pot să țin ochii închiși, nu pot să-i țin deschiși.

E patru dimineața. Roxana mă trezește. Sunt somnoroși. Hai de-acuma, cine știe când terminăm! zice Roxana. Bag ziarele și adresele în rucsac și o urc pe Roxana pe cadru. E nouă dimineața, nu am găsit decât câteva adrese. Bicicleta e rezemată de-un gard, stăm pe bordură și fumăm. Roxana se uită pe hartă. Să-mi bag pula-n ziarele lor, hai acasă! Nu am vrut să vă spun, acum câteva zile au venit ai ei la mine la ușă și au făcut scandal, era să ne luăm la bătaie, zice tata. E trecut de miezul nopții, cineva strigă: Ianee! Ianee! Ianee! Nu ne dăm seama dacă e de la poartă sau de pe hol. Mă duc la poartă – nimeni. Mă duc pe hol – nimeni. Roxanei îi este frică, adoarme în brațele mele cu lumina aprinsă. Tata a vorbit la alt ziar. Vând ziare la intersecție, printre mașini, asta e serviciul meu de câteva zile, sunt plătit la numărul de ziare vândute. În drum spre casă cumpăr covrigi calzi, Roxanei îi plac foarte mult. Azi, un domn dintr-un Mercedes cu număr de Timișoara mi-a dat o hârtie de cinci sute de mii și m-a sfătuit să găsesc un serviciu normal. Asta e treabă de aurolaci și țigani, a adăugat. Am fost foarte fericit – n-am mai stat să vând niciun ziar. Când trece camionul cu pușcăriași, le dau câteva ziare gratis, iar vecinului care ne-a întrebat cu ce drept stăm acolo îi pun